

Arrest

nr. 270 375 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 februari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 januari 2021, in functie van zijn Nederlandse stiefmoeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 21 mei 2021 werd de verblijfsaanvraag van 19 januari 2021 afgewezen.

1.3. Verzoeker diende op 11 juni 2021, opnieuw in functie van zijn Nederlandse stiefmoeder, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 december 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 11.06.2021 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
[...]*

Voornamen: [H.T.]

Nationaliteit: Turkije

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn stiefmoeder, de genaamde mevrouw [S.H.], van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1' of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine/of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Er werd reeds eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend, nl. op 19.01.2021, afgesloten met een weigeringsbeslissing op 21.05.2021 omwille van het ontbreken van de gevraagde documenten.

Bij de huidige aanvraag werden de volgende stavingsdocumenten voorgelegd:

- Ziekenkostenverzekering
- OCMW Antwerpen dd. 30.08.2021, op naam van betrokkenen, waarin is opgenomen dat betrokkenen geen leefloon ontvangen.

Bestaansmiddelen op naam van [A.B.] [...] (vader van betrokkene):

- Tridelta Finance BVBA: Verklaring Cijferberoeper: dd 28.06.2021 en 5.05.2021: (op naam van [A.B.] [...]) als werkende vennoot van 10 aandelen bij AK Invest Company (bezoldiging 2000 Euro /maand.
- Rekeninguittreksels ING van (De H. [B.A.]) storting 2000 euro AK INVEST (dd. 2.06.2021, 24.05.2021, 9.02.2021, 2.02.2021, 1.03.2021, 9.04.2021, 4.01.2021, Fiscale Fiche nr. 281.20 inkomsten 2020 dd 5.05.2021, Fiscale balans AK Invest Company BVBA boekjaar 2020, voorbereiding aangifte belastingen aanslagjaar 2020 (inkomsten 2019) KBC Tax planner (aanslagjaar 2020 (inkomsten 2019)
- Aansluiting als zelfstandige bij Xerius op naam van [A.B.] [...] als uitbater van een tankstation dd. 29.09.2020. (Betaling van alle verschuldigde sociale bijdragen) + betalingen,

Bestaansmiddelen op naam van [S.H.] [...] (stiefmoeder van betrokkene):

- Aanvraag kopie betaalspecificatie voor de maanden april, mei, en juni 2020. UWV op naam van mevrouw [H.A.] dd. 21.07.2021
- WIA-uitkering netto 747,04Euro (april 2020) 747,04 (mei 2020, + vakantietoeslag), 747. 04 euro, (juni 2020
- Rekeninguittreksel mevrouw [H.S.], dd. 23.04.2021, 23.02.2021, 22.01.2021, 21.05.2021, 23.06.2021.: storting UVW van 747,04 euro

Er werd geen enkel stuk overlegd dat bewijst dat betrokkene ten laste was van zijn stiefmoeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Er kan op basis van de voorliggende stukken allerm minst geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn stiefmoeder voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 19.01.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat betrokkene sinds 6.12.2021 zelf tewerkgesteld is, en wel bij DAM Food BVBA en aangesloten is op zijn naam bij Xerius sinds 1.04.2021: als werkende vennoot in een vennootschap ondernemingsnummer 0765279124.

Betrokkene is dus in staat om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. De afhankelijkheidsrelatie is op geen enkele manier aangetoond en tegenwoordig blijkt betrokkene in staat om zelf in zijn onderhoud te voorzien, omdat hij inkomsten uit arbeid genereert.

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals ziekenkostenverzekering, attesten van het ocmw, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 4[0]bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd door verwerende partij genomen omdat verwerende partij stelt dat verzoeker had moeten aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon, daar hij ouder is dan 21 jaar.

De voorliggende verblijfsaanvraag betreft een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...].”

Thans is verzoeker inderdaad ouder dan 21 jaar, doch verzoeker kwam België binnen op 01.01.2020 en diende zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, (stukken 3-4)

Deze eerste aanvraag werd geweigerd, waarna verzoeker op 11.06.2021 een nieuwe, tweede aanvraag indiende, (stuk 5) Dit betreft de aanvraag naar aanleiding waarvan de thans bestreden beslissing werd genomen. Op datum van de tweede aanvraag was verzoeker dus inderdaad ouder dan 21 jaar.

Doch dit doet niets terzake; verwerende partij heeft deze leeftijdsvereiste verkeerdelijk toegepast, in strijd met bovengenoemde wetsartikelen en in strijd met de rechtspraak hierover!

De leeftijdsgrens van 21 jaar dient immers beoordeeld te worden op het ogenblik dat de verzoeker België is binnengekomen. Immers, een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar is of ouder moet voor gezinshereniging bewijzen dat hij in het herkomstland financieel ten laste was van de Unieburger of Belg die hij komt vervoegen. Maar die voorwaarde geldt niet als de descendent vóór zijn aankomst in België jonger was dan 21 jaar (RvV 26 januari 2017, arrest nr. 181.327).

Volgens artikel 40bis Vreemdelingenwet geldt er dus géén bijkomende voorwaarde van ‘ten laste’ zijn voor (klein)kinderen jonger dan 21 jaar. Als de descendent dus nog geen 21 jaar was vóór zijn aankomst in België, kan DVZ niet eisen dat de betrokkene bewijst dat hij reeds in zijn herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, aangezien die voorwaarde toen nog niet gold. Door dat laatste niet te onderzoeken, en enkel te focussen op de afhankelijkheid in het herkomstland, heeft DVZ zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden, oordeelde de RvV (o.a. RvV 29 februari 2016, arrest nr. 163.233 en RvV 30 juni 2015, arrest nr. 148.917).

De RvV baseert zijn rechtspraak op arresten van het Europees Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, arrest nr. C-423/12, Reyes t. Zweden en HvJ 9 januari 2007, arrest nr. C-1/05, Jia t. Zweden).

In casu kwam verzoeker België binnen op 01.01.2020, waarna hij vrijwel onmiddellijk een aanvraag tot gezinshereniging met zijn stiefmoeder indiende. Dit blijkt zeer duidelijk uit het administratief dossier, (stukken 3-4)

Op 01.01.2020 was verzoeker 19 jaar oud en dus beneden de leeftijd van 21 jaar, waardoor hij - in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in de bestreden beslissing - niet diende aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verwerende partij stelt dit eigenlijk zélf in de bestreden beslissing:

“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentie persoon van in het land van herkomst of origine of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. ”

Verwerende partij erkent dus zélf dat, wanneer men het ‘ten laste zijn’ dient te bewijzen, dit betrekking heeft op de situatie van afhankelijkheid in het verleden. Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat verzoeker bij de komst naar België nog géén 21 jaar oud was, waardoor de voorwaarde van afhankelijkheid toen niet gold!

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Het middel is om deze reden gegrond.

6.

Paragraaf 4, 2de lid Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoeker maakte in het kader van zijn aanvraag de volgende documenten over m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon + diens partner (zijnde de vader van verzoeker):

- Bestaansmiddelen van de vader van verzoeker, zijnde een verklaring cijferberoeper als werkende vennoot van 10 aandelen bij AK Invest Company met een bezoldiging t.b.v. 2000 euro per maand + rekeninguittreksels van ING; documenten met betrekking tot de aangifte van de personenbelasting; en aansluiting bij Xerius als zelfstandige (stuk 6);
- Bestaansmiddelen van de referentiepersoon = stiefmoeder van verzoeker, zijnde betaling van haar maandelijks uitkering t.b.v. 747,04 euro per maand (stuk 7);
- Bewijs aansluiting van alle betrokkenen bij ziektekostenverzekering (stuk 8);
- Bewijs dat geen van de betrokkenen ooit al ten laste viel van het OCMW (stuk 9).

Er werd met andere woorden aangetoond dat de referentiepersoon en haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikken om verzoeker ten laste te nemen om er voor te zorgen dat men niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. Ook hun eventuele ziektekosten zijn gedekt + men toonde aan dat men in het verleden nooit ten laste was van het OCMW, wat - gelet op de stabiele en regelmatige inkomsten van het gezin - ook een garantie biedt voor de toekomst.

Het hebben van voldoende bestaansmiddelen wordt bovendien niet betwist door verwerende partij.

7.

Wat verwerende partij tot slot wel nog aanhaalt ter weigering van de aanvraag is het feit dat verzoeker zelf economisch actief is. (stuk 10)

Doch dit aspect sluit aan op hetgeen reeds werd gezegd over de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar. Daar verzoeker op het ogenblik van binnenkomst in België de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt had, diende hij het 'ten laste zijn' niet aan te tonen en was hij in de mogelijkheid om te werken!

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen onder punt 5 werd gesteld.

Alle voorwaarden uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° en §4, 2de lid Vreemdelingenwet zijn dus voldaan: de referentiepersoon beschikt duidelijk over voldoende bestaansmiddelen gelet op de aard en de regelmaat van haar inkomsten en die van haar echtgenoot + verzoeker diende het 'ten laste zijn' niet aan te tonen gelet op het feit dat hij op 01.01.2020 (datum binnenkomst in België) de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt had.

Het tegendeel stellen getuigt van een gebrekkig onderzoek en een compleet foutieve toepassing van de wet, waardoor verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker ouder is dan eenentwintig jaar en dat hij niet heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst of origine ten laste was van zijn Nederlandse stiefmoeder en er dus niet blijkt dat hij voldoet aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten om een recht op verblijf te kunnen laten gelden. Verweerder heeft tevens geduid dat verzoeker sedert 6 december 2012 is tewerkgesteld en dat hij dus in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In dit artikel is bepaald dat bloedverwanten in neergaande lijn van een burger van de Unie of van de partner van deze burger een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden indien zij ten laste zijn. De vereiste van het ten laste zijn geldt evenwel niet indien de descendent jonger is dan eenentwintig jaar.

In casu staat het niet ter discussie dat verzoeker ouder was dan eenentwintig jaar op het ogenblik dat hij de verblijfsaanvraag indiende waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt. Verzoeker houdt evenwel voor dat hij bij zijn aankomst in het Rijk deze leeftijd nog niet had bereikt en dat hij deze leeftijd ook nog niet had bereikt toen hij een eerdere aanvraag indiende om, in functie van zijn Nederlandse stiefmoeder, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Hij betoogt dat vereiste van het "ten laste zijn" wat hem betreft dan ook niet geldt. Zijn standpunt omtrent het tijdstip waarop de door de wetgever gestelde leeftijdsvoorwaarde in aanmerking dient te worden genomen vindt evenwel geen steun in de bewoordingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen

64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. In artikel 10 van voormelde richtlijn is wel voorzien dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten wordt vastgesteld binnen zes maanden *“na de datum van indiening van een aanvraag terzake”*. Hieruit blijkt veeleer dat de datum van indiening van de verblijfsaanvraag als startpunt moet worden genomen. Ook uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) kan worden afgeleid dat het, specifiek wat betreft een leeftijdsvereiste, de datum is waarop het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging wordt ingediend die als uitgangspunt moet worden genomen (cf. mutatis mutandis HvJ 16 juli 2020, C-133/19, C-136/19 en C-137/19, § 47). Een andere datum dan de datum van indiening van een verzoek tot gezinshereniging als uitgangspunt nemen, om te beoordelen of een leeftijdsvoorwaarde is vervuld, is bovendien moeilijk verenigbaar met de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid (cf. HvJ 17 juli 2014, nr. C-338/2013, § 17). De datum van de binnenkomst in het Rijk kan trouwens niet als startdatum worden genomen voor personen die een gezinsherenigingsaanvraag vanuit het buitenland indienen. Het Hof van Justitie heeft ook reeds geoordeeld dat voor de beoordeling van andere voorwaarden de situatie van het familielid van een burger van de Unie in aanmerking moet worden genomen *“op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”* (cf. HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, § 22). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat zijn leeftijd op de datum van zijn aankomst in België als uitgangspunt diende te worden genomen. Het gegeven dat verzoeker in het verleden een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende die werd afgewezen, impliceert ook niet dat verweerder bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag zou dienen uit te gaan van de leeftijd die verzoeker had bij het indienen van de eerdere, definitief afgewezen, aanvraag. Deze argumentatie vindt geen steun in enige wetsbepaling. Uit het voorgaande blijkt dat de leeftijd op het ogenblik van de aanvraag waarover dient te worden beslist geldt.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat hoe dan ook geen precedentswaarde heeft en waarin wordt vastgesteld dat de leeftijdsgrens van eenentwintig jaar en niet van achttien jaar een relevant criterium is om te bepalen of een persoon al dan niet aan de, in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde, voorwaarde van het ten laste zijn moet voldoen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing heeft aangegeven dat diende te worden onderzocht of verzoeker ten laste was van zijn stiefmoeder in het land waar hij verbleef alvorens naar België te komen – waarmee verweerder heeft aangegeven dat verzoeker reeds, voor zijn komst naar België, in het buitenland ten laste diende te zijn – doet evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Verzoeker stelt daarnaast dat zijn ouders voldoende bestaansmiddelen hebben, maar toont hiermee niet aan dat verweerder onterecht motiveerde dat hij geen stuk heeft overgelegd dat aantoonde dat hij van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging ten laste was van zijn stiefmoeder.

Waar verzoeker nogmaals aanvoert van oordeel te zijn dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat hij in zijn eigen inkomen kan voorzien middels een tewerkstelling, omdat de voorwaarde van het ten laste zijn in casu niet speelt, kan het volstaan te verwijzen naar wat hoger reeds werd vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK